

Mei beschda Freind

Vum erschde Johr ohn – mir ware noch kläään –
Simma zesomme in de Klass gewäään.
Äämol im Johr hadd uns laut Stunneplohn
e gonzer Wonnerdah zugestonn.
Dissmol hadd's solle uff de Stiwwel nuff gehn
– e weida Wääsch fa unser kläääne Bäään!
Esse unn Dringe fa de gonze Dah
Honn mir im Rucksack nohgedrah.

In der Zeit hadd mei Oma e Wertschaft gehadd,
do hadd se ma Schmeere gemach unn gesahd:
„Ich honn jetzt kä Zeit meh, gugg in de Wertschaft do drauß –
unnam Biffee – stedd ze dringe. Holl da was raus.“
Do gab's Kliggertscheswasser, Saft, Limmenad –
Isch hädd awwa gär e groß Flasch gehadd!
Vielleicht hadd jo enns nix ze dringe debei –
So e Liddaflasch Bier, die longt aach fa zwei!
De Wääsch dursch Dingmatt, om Riesewetzstäään vorbei,
der war bei der Bullehitze scheen Schinnerei.
Doch endlisch hann ma doch unser Ziel erreischt,
middem Rucksack uffem Buggel, 's war werklich nitt leischt.
Dann war awwa e gonz long Paus ohngesahd.
Mir honn schließlisch Dorschd unn aaach Hunger gehadd.
Hinner dem Stiwwelstäään, gonz vasteggd,
honn isch e herrlisches Plätzje endeggd.
Dort honn isch mei Liddaflasch uffgemach –
Hadd das geknalld, war das e Krach!
E warmes Schaumbad – wie ma's in da Reklame sitt!
Middem Daume honn isch's endlisch zum Stillstand gritt.
Unn nääwe mir hadd jo Küschders Inge gesitzt.
Das hadd's meischde abgritt, war gonz vaspritzt.
Jo, jo, das war vielleicht e Schregg!
Unn's schlimmschde war: die Hälfte vun da Flasch war wegg.

Allewäh war's doch noch genuch fa zwei.
Es Inge hadd ma nämlisch geholf debei.
Zeerschd hamma jo nur e bissje probierd,
honn uns om Ohnfong e bissje geziert.

Doch donn sinn uff de Geschmagg ma kumm
Unn isch honn gesahd – schließlisch war isch nitt dumm -:
„Die Flasch muss läär werre, vor alle Dinge,
die muss isch meina Oma jo widdabringe.
Du bischd aach mei Freind, nitt nur jetzt unn hie.
Helf ma beim Dringe, das vagess isch da nie.
Dann sinn mir noh de onnere de Bersch enunner gestiwweld.
Unser Lehring hadd nix gemerk! Sunschd hädd'se uns gezwiiwweld.

Mei beschda Freind unn isch honn bis jetzt
noch nitt emol do driwwa geschwäztzt.
Doch vagess honn isch's nitt, aach wenn's schun long häär.
Jo, wenn de beschde Freind nitt wär!